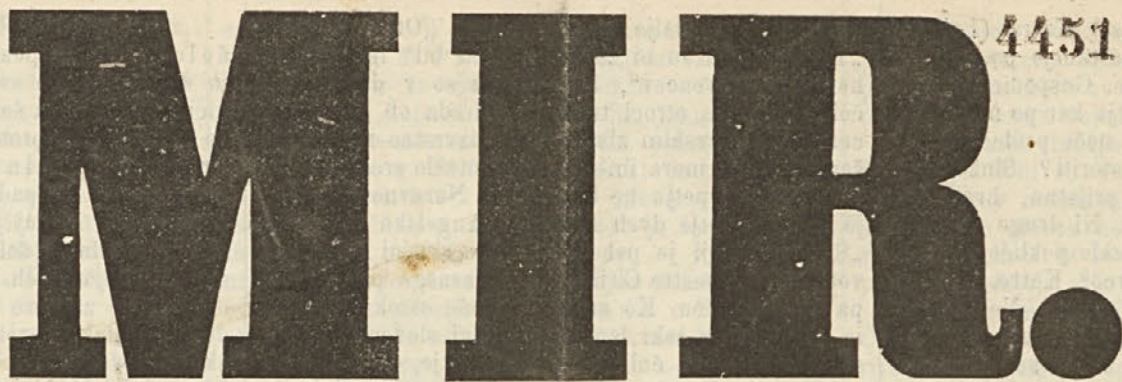

Za in s e r a t e s e p l a č u j e
p o 20 v i n a r j e v o d g a r m o n d -
v r s t e z a v s a k o k r a t .

Vsakemu svoje! — Slovenci! Ne udajmo se!

za celo leto 4 krone (2 gld.)

Denar naj se pošilja pod
napisom:

**Upravništvo „Mira“
v Celovcu,**

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje
naprej.

Leto XXI.

V Celovcu, 2. januarja 1902.

Štev. 1.

Na delo!

Zopet je šlo leto v morje večnosti — prvo leto dvajsetega stoletja! Kakšno je bilo za nas? Ne bomo razmislivali tega, saj smo sproti in redno poročali o raznih dogodkih, a ti dogodki za nas niso bili veseli ne v verskem, ne v narodno-političnem, ne v gospodarskem oziru. Leto minulo nam je prineslo nebroj bojev, a tako malo, dà, malo ne nič uspehov! Pogled na razne strani nam kaže to! Pod božičnim drevesom nismo našli darov za ljubljene svoj narod! . . .

Da bi dolgo razmišljali o tem, za to danes ni prilika. Dolžnost nas pa kliče, da ob nastopajočem novem letu znova pokličemo vse svoje somišljenike, naj so tega ali onega stanū, brez razločka na kraj itd., na novo, prav krepko, vztrajno in neumorno delo za slovensko ljudstvo! Če so moči tū in tam opešale, če je navdušenje za sveto našo stvar, če je vztrajnost in odločnost mnogokje začela pojemati, — zdaj ob novem letu je čas, da spoznamo svoje slabosti, da poživimo svoje moči, da obudimo navdušenje za delo v prid ljudstvu, med katero nas je postavil ljubi Bog sam!

Na delo tedaj! In temu delu naj se ne odtegne nihče, komur je Bog dal moč in priložnost, da more v tem ali onem oziru kaj dobrega storiti za svoj narod! „Kdor dobrega ne stori, ko bi lahko storil, ta greši.“ Če ta izrek splošno velja, velja tembolj o delu za narod! Kdor zanemarja svoje dolžnosti do človeške družbe, do sv. cerkve, do svojega naroda, — kdor ne dela zanj, ko bi lahko delal, — ta greši!

A kdaj je bilo treba dela, in sicer napornega, vztrajnega dela za svetinje, v katerih jedino smemo pričakovati zboljšanja sedanjih žalostnih razmer, bolj treba, nego v naših dneh! Na delo za narod, za njegov duševni in gmotni napredek, za vsestranski njegov razvoj torej pozivljamo vse slovenske rojake, ta poziv velja zlasti še mlajšim rodoljubom, katerim je Bog dal zmožnosti in poklice, da se z uma svetlim mečem potegujejo za naroda pravice, koristi in napredek!

Nihče ne more tajiti, da se nam mnogo somišljenikov, sorojakov odtujaše, v vsakem kakor narodnem oziru izgubi zlasti po slabih časnikih in bukvah. To je strup, kateri zviti sovražniki naše vere kakor naše narodnosti v vedno večji meri spravljajo med naše ljudstvo. Zoper strup se mora rabiti protistrup, vpliv slabih časnikov treba omejiti, veljavo jim vzeti z dobrimi časniki in spisi!

Čujmo kaj pravijo o tem zbrani avstrijski škofje v svojem skupnem pastirskem listu od dné 15. nov. 1091: „Zato vas opominjamo, da vsi, vsak po svojih razmerah in zmožnostih, branite nauke katoliške vere. Jako nevaren sovražnik vere so slabi, neverni časniki. Varujte se jih, varujte se slabih knjig. Naročajte in podpirajte katoliške liste in časopise, in ne trpite v svojih hišah in družinah spisov in listov, ki sejejo strup nevere in nepravnosti v neizkušena srca.“ In na drugem mestu: „Ne puščajte v svoje družine poslancev nevere in zapeljivcev. „Če kdo k vam pride in nima seboj pravih nauk, ne sprejemajte ga v svoje hiše in niti ne pozdravljajte ga.“ (II. Jan. 5, 10.) Spravite iz svojih družin vsaktero knjigo in knjižico, vsakteri spis in časnik, ki ima v sebi strup nevere in upora proti pravni cerkveni ali posvetni oblasti.“

Ko svoje drage rojake kličemo tako splošno na delo za ljudstvo slovensko, pozivljamo jih še posebej na delo za naš „Mir“, ki stopa s to številko v svoj edenindvajseti letnik. Zvest nalogi, katero je dal „Mir-u“ njega ustanovitelj, monsieur Andrej Einspieler, hoče naš list tudi v bodoče po vseh močeh delati za prospeh koroških Slovencev. A v to potrebuje vsestranske gmotne in duševne podpore zlasti koroških rojakov. Prosimo torej nujno, da nam le-ti svoje pomoči ne odrečejo. Vsak koroški Slovenec mora si šteti v svojo sveto dolžnost, da po svojih močeh dejansko podpira „Mir“! In na to delo kličemo Vas, dragi rojaki, danes prav po-

sebej, proseč, da: razširjate „Mir“, pridobivate mu vedno več novih naročnikov in bralcev, da ga podpirate z marljivim dopisovanjem!

Novo leto naj nas najde združene v vsestranskem, složnem, napornem delu za slovenski Korotan!

Šesta božičnica „Národne šole“ v Šent-Rupertu pri Velikovcu.

Iz Velikovca.

Mogočeno je plapolala na kvaterno sredo dne 18. decembra veličastna slovenska trobojnica raz krasnega pročelja naše „Narodne šole“, oznanjujoča mestu in okolici, da se ta dan v isti obhaja nekaj izvanrednega — šesta slavnostna božičnica. Dasi se more o prejšnjih peterih božičnicah reči, da je poznejša prejšnjo prekoslila, vendar je letošnja šesta božičnica napravila na udeležence tak zmagovit utis, da je šlo kakor iz jednih ust: „Take božičnice še ni bilo, kaj takega naše šole na slovenskem Koroškem nikdar ne zamorejo doseči!“ Kakor že prejšnji dve leti, smo tudi letos za naše otroke dan poprej priredili posebno božično predstavo, koje so se udeležili visokorodni gospi ekscelenca Ivana baronica Pino, vztrajna dobrotnica naše šole, in g. Ernestina plem. Mayerhofer-Grünbühel, soproga velikovškega g. okrajn. glavarja; dalje: g. okr. tajnik Fr. Robar, g. Cehner in dva gg. duhovna. Glavno slavnost, katera se je vršila najsijajnejše, počastil je vzorni narodski rodoljub, g. dekan Janez Wieser iz Velikoveca s 13 duhovni, med njimi najdelavnejši mladi rodoljub iz podjunske doline. Osnovnega kmečkega ljudstva (izmed drugih omenjamo župane Jerh-a in Jekel-na, Kogelnika in vzorna slovenska posestnika gg. Olipa in Šlemica, ki sta prihitela na našo slavnost celo iz oddaljene rožne doline), se je kar trlo, tako, da so bili slavnostni prostori do zadnjega kotička polni. Posebno nas je veselilo videti toliko odličnih kmetov iz naše okolice, katere bi naši neprotniki radi prištevili svojim.

G. župnik Treiber iskreno pozdravi udeležence in omenja, da mora napredek „Narodne šole“ vsakega slovenskega rodoljuba napolniti s ponosom in srčnim veseljem. Čujmo številke! Prvo leto (1896) je obiskovalo našo šolo 92 otrok, drugo leto 120, tretje leto 150, četrto leto 165, peto leto 177, leto 1898, šesto leto je obiskuje že 212 otrok! Naj tedaj še kdo trdi, da ni bila potrebna! Posebno veselo je pa dejstvo, da požrtvovalnost slovenskih rodoljubov za našo šolo ni samo ne nazadovala, ampak se ob enem z naraščanjem števila otrok tudi pomnožila. Že izkaz darov za lansko božičnico kaže lepo svoto 404 krone, a letoš se je slovenska požrtvovalnost pokazala v najsijajnejši luči, zakaj skromni naši prošnji v „Miru“ se je odzvalo nad sto rodoljubov, ki so nam naklonili za našo božičnico ogromno svoto 766 kron 20 belic!* Poleg tega smo še v blagu prejeli sledeče visokodušne darove: Preblaga gospa eksc. baronica Pino je darovala 34 metrov barhenta za deklško obleko, 50 komadov žepnih rutic, 12 zimskih rut za glavo in 19 parov zapestnikov. Vzorna češka rojakinja gospa pisateljica Gabrijela Preissová v Pragi poslala je, zvesta svoji blagi navadi, 10 deklških srajc, 3 obleke za deklice, 3 velike suknje za dečke in druge drobniije. G. J. Cehner, svečar v Velikovcu, daroval je velik jerbas sladčic za otroke, svečice in dve škatli okrasov za božično drevo. G. Danilo Mitterberger, krojaški mojster v Velikovcu, poslal je 10 metrov lepega sivega volnatega blaga s podlago vred za dekleta. Kmet Vrank je pa kakor že tudi druga leta podaril lepo božično drevo. Za denarne darove se je nakupilo 345 metrov blaga za obleko, 32 parov čevljev, 10 parov zimskih čevljev, 16 deških kap, 20 ducatov žepnih rut (240 rutic), 10 belih volnenih rut za glavo, 6 ogrinjalk za deklice, 55 parov nogavic za dečke in deklice. Omeniti moram še, da sta tudi velikovska knjigoveza gg. Lagler in Magnet raznega šolskega blaga podarila. Vsled teh

* Izkaz glej v zadnji številki.

bogatih darov je bilo nam mogoče naše uboge otroke zelo bogato obdariti; tako je prejelo obleko 23 dečkov in 72 deklic; med njimi je dobilo 30 deklic celo obleko; 32 otrok je dobilo novih čevljev. Obdarjeni so pa bili tudi vsi ostali otroci z manjšimi darovi: z rutami, kapami, molitveniki in sladšćicami. G. župnik na to z iskrenimi besedami zahvaljuje preblage dobrotnike na izvanredni njihovi požrtvovalnosti in konča z željo, naj bi sijajni izgled rodoljubja preblagih dobrotnikov naše šole vzbudil čedalje večjo narodno zavednost v naši okolici, tako da bi se po pravici moglo reči o delokrogu naše šole z besedami narodne pesmi: „Mi smo Slovenci, okrog Velikovec doma, slovenskega duha, slovenskega srca!“

Naj ta so se točno po sporedu vršile razne točke slavnosti: petje, govori, deklamacije in predstave. Tri ure je trpela prelepa slavnost in vedno je stala množica v največji gnučiji in vročini nepremično in z največjo pazljivostjo in rastočim navdušenjem poslušala razne točke. Čutili smo se vzvišene nad zemeljske kroge, tako izvrstno je bilo vse. Z največjo sigurnostjo so večji otroci govorili svoje govore in deklamacije, ganljivo je bilo poslušati deklamacije celo malih otrok, ki so še le par mesecev v šoli. Posebno se je poslušalcem prikupila šestletna jako majhna učenka Rožica Rovler, ki je jako ljubko in pogumno deklamovala pesmico: „Oj blagoslovni nas“. Pravi angel se nam je zdela, ko je vzdigovala desno ročico s stegnjenima prstecema k blagoslovu. Kar presenečeni so bili pa udeleženci slavnosti, ko pripelje učenec tretjega razreda, Boštje Cikulnik, kot katehet v duhovniški obleki opravljen, 17 majhnih otrok na oder in jih s slovesno počastnostjo razpostavi v velikem polokrogu. Vsak izmed otrok pove po vrsti, kaj mu njegov patron in svetnik ali drugi otroku izroči s pri-
podatku, jako navdušeno govorjenim naukom. Preveselo je bilo videti, ko so razni majhni otroci tako ljubko govorili, posebno ko je mali Francek Martinčič, kazoč na svojega ravno tako malega tovariša Lovro-ta Pirkla in začudeno razprostrirajoč svoji ročici rekel: „Jaz sem Ciril, a moj brat je Metod, kateri je starejši, kdo to razsodi?“ — Pri dveh daljših deklamacijah „Štiri letni časi“ in „Tri božje čednosti“ bile so deklice-deklamovalke tudi vsebinsi deklamacij primerno in sicer jako okusno oblačene, tako da se je pri njihovem nastopu glasno začudenje razlegalo po sobi. Deklica Katica Kočnik (spomlad) bila je belo oblečena s šopkom v roki, z vencem na glavi in po celi obleki kar posuta s cvetlicami; Mici Pušl (poletje) nosila je snop pšenice in srp v roki, Mici Škofic (jesen) držala je pred seboj korbico polno jabolk, Ana Mesner (zima) bila je vsa v toplo obleko zagrnjena. Posebno krasna je bila obleka deklic, predstavljajočih tri božje čednosti. Mici Moré (vera) belo oblečena z rumenim ogrinjalom in velik zlati križ v roki držeča, Urška Zupan (upanje) čez belo obleko z zelenim ogrinjalom in srebrno sidro držeča, Lizika Muhar (ljubezen) čez belo obleko rdeče ogrinjalo in rdečo srce s plamenom v roki držeča.

Vrhunec sijaja dosega pa je slavnost po dveh predstavah šolarjev: „Jeza nad petelinom“ in „Želodeček“ ter po prekrasnem petju sosebno dveh venčikov narodnih pesmij, katero je predstavi iger sledilo. Prvo igro, vzeto iz „zbirke ljudskih iger“, izdane po slovenski kršč. socialni zvezi v Ljubljani, predstavljalo je jako dovršeno petero deklic tretjega razreda. Vsebinsa igre je v kratkem ta: V neki kmetški hiši služijo tri dekle: Lenčika (Ana Hafner), Nežika (Ana Isak) in Micika (Marija Wutti), ki pa imajo silno mržnjo do domačega petelina, ki tako glasno poje, da se čuje njegovo petje „tri ure daleč“. S svojim preglasnim in preranim petjem probudi namreč skrbno gospodinjso Trezo (Liza Rodler) iz spanja, ki točno ob njegovem petju vstane in hiti dekle buditi. Petelin je kriv, da morajo dekle tako zgodaj vstajati. A njih sklep je storjen: „proč z ničvredno mrcino!“ Vrat mu zavijmo, predlagate Lenčika in Micika. Ali končno obvelja nasvet bolj usmiljene Nežike, da naj se petelin prodá. Kupi ga

samo za jedno krono „kriparca“ Katra (Lojzika Vuherer). Ali razmere v hiši postanejo po odstranitvi petelina naravnost neznosne. Gospodinja Treza vstaja zdaj brez petelinovega petja kar po naključji, enkrat celo o polnoči; v jedni noči pride dekleta buditi celo petkrat. Kaj tedaj storiti? Služba pri gospodnji Trezi je sicer tako prijetna, hrana je dobra, vse je prav, le spanja ni. Ni druge pomoči, nego da petelina nazaj dobe. Dekle pokličejo zopet z uano pomočnico v sili, „kriparco“ Katro. Ali ta izvršno zna izkoriščati zadrego dekel. Ne odneha poprej, dokler jej dekle ne odkupijo nazaj petelina za šest kron. Petelin je tedaj zopet na dvorišču. V znak svojega veselja zapojejo dekle in kriparca Katra jako izvršno pesem v proslavo poprej tako sovražnega ali zdaj oboževanega petelina. — V drugi igri „Želodček“, katero je spisal W. Pailler, poslovenil pa g. Svečan, kojemu bodi na tem mestu najpristrénejša hvala za njegov veliki trud izrečena, se je spretnost otrok-igralcev pokazala najsijajnejše. Dasi je ta igra, kakor tudi prva, trpela tri četrt ure, so otroci igrali brez spodtikljeja, jako naravno, da, naravnost predrzno. Predstavljalo je igro 8 dečkov in 2 deklici iz tretjega in drugega razreda. V neki vaški gostilni, tako se prične igra, sedé pri mizi kovač (Matija Lušin), tesar (Jožef Gregorič) in mlinarica (Mici Künstl), ki, dasi bogata, je zdaj vsa potrta od žalosti, ker jej je Bog vzel jedino hčerko Faniko (Pavlico Kramer). Sosea se prizadevata žalostno ženo potolažiti. Morda pride, pravita, sv. Peter, o katerem se je razneslo, da je (v vsakem stoletju pride menda ta svetnik enkrat na svet) v sosedni vasi nekega mrliča obudil k življenju, tudi v našo vas in obudi Faniko. Ali mlinarica ne veruje v čudeže. V tem hipu se odpro duri in sv. Peter (Tonček Cikulnik), jako veličastna postava, z dolgimi lasmi in primerno brado, stopi v sobo, spoštljivo pozdravljen od navzočih, in naroči krčmarici (Mici Gregorič), naj napravi od jagnjeta, katero mu je bilo podarjeno, obed, h kateremu povabi vse navzoče goste. Ko svetnik še govori, pride v gostilniško sobo drvar Lipe (Tomaž Gross), jako majhen in zelo gibčen možicelj, polu šal in dobre volje. Kviško drži Lipe nov goldinar glasno pripovedujoč: „Ta goldinar sem zaslužil, ko sem pomagal pri neki ženitnini; tega moramo danes zapiti“. Zdj zapazi še-le, da je svetnik navzoč. Krčmarica prinese zdaj pečenko na mizo. Ali med tem, ko sv. Peter odide nekega slepeca ozdravljat, in ko odideta tudi kovač in tesar mlinarici pravit, da je svetnik tukaj, sne Lipe, ker je bil sam v sobi ostal, želodček iz sklede. Ko se svetnik vrne, hitro zapazi, da je želodček, katerega bi on tako or žedel, izginil iz sklede. Lipe tají vstrajno, da prosi svetnika, napídel. Zdj pride mlinarica in obujat, kar svetnik tudi obljubi. Tajíko k življenju nima, rad bi mesto svetnika on zaslužil ta denar, kojega bo mlinarica dala svetniku za veliki čudež. Svetnik Lipetu podeli oblast mlinarično Faniko k življenju obuditi, ali s tem pogojem, da mora imeti trdno zaupanje v Boga in popolnoma čisto vest. Lipe zatrjuje svetniku, da ima čisto mirno vest. Lipe gre tedaj mlinarično hči k življenju obujat, ali Fanika se ne gane, seveda ker Lipe, ker je vkradel želodček, ni imel čiste vesti. Vsled tega ga sosedje, katerim so se med tem časom pridružili tudi mizar (Franc Sablatnik), ki je krsto za umrlo Faniko napravil, grobnik (Jožef Martinčič), ki je napravil že grob, kmet Činkovec (Janez Lesjak) in birič (Franc Parkl) hočejo obesiti, ker se je Lipe zavezal, da ga, ako ne bo obudil mlinarične Fanike, smejo obesiti. Svetnik pride ravno ob pravem času Lipetu na pomoč in obudi mlinarično hčer k življenju. Na priprošnjo mlinarice podarijo sosedje Lipetu življenje. Mlinarica izjavi, da se bo sv. Petru hvaležno skazala s tem, da bo njemu na čast zidala kapelico in ustanovila slovesno obletno božjo službo; tudi izroči svetniku mošnjo, polno cekinov. Lipeta, katerega svetnik opetovano poprašuje, če ni morda vendar le on želodčka pojedel, kar pa Lipe še vedno tají, bode denar zelo v oči. Prosi tedaj svetnika, naj bi denar ž njim delil. Svetnik ima res z Lipetom sočutje, in naredi iz denarja, katerega skida na stol, tri kupe. „Čemu tri,“ vpraša radovedno Lipe, „saj sva samo dva“. Na to svetnik: „Jeden je tvoj, jeden je moj, tretji je tistega, ki je želodček snedel“. Zdj Lipe pa precej pripozna, da je on želodček snedel, vzame denar in odide. Sv. Peter na to obžaluje omahljivost človeškega srca, koje se dá slepiti po minljivem denarju, in konča z izrekom: „Zató rad grem od tod, kjer je denar gospod!“ Občinstvo je z burno pohvalo otrokom-predstavljavcem obeh iger izrazilo zaslužen priznanje za res mojstersko izvrševanje takih dolgih in težkih iger.

In kaj naj rečem o petju, ki je bilo med razne točke vspeveda primerno uvrsteno! Ali je sploh mogoče, da ima kak drugi narod lepše narodne pesmi, kot jih ima naš slovenski narod? Kdo ne pozna premile Slomškove pesmi „Preljubo veselje, oj kje si doma“, ki je postala lastnina celega na-

šega naroda, dalje krasne pesmi „Otok bleški“, „Triglav“, „Kdo bi zmirom tužen bil“ in „Pesem koroških Slovencev“, koje pesmi so v dveh venčkah zvezane otroci tretjega razreda ob enem s cerkvenim pevskim zborom tako izvršno in navdušeno peli, da mora imeti res okamenelo srce tisti, ki bi ob takem petju ne bil ginjen. Naravnost krasno je bilo pa petje dveh skladb: „Angelsko petje“ in „Slovan“, koji je pel tukajšnji cerkveni zbor pod vodstvom č. sestre Cirile. Utis krasnega petja je bil pa tudi popoln. Ko smo čuli naše otroke govoriti in predavati v taki lepi in pravilni slovenščini, so se, ko smo čuli prekrasno petje, morali smo vsklikniti: „Res lep je naš slovenski materni jezik, tedaj spoštujmo, tedaj ljubimo ga!“

Konečno se moramo hvaležno spominjati č. šolskih sester, katerim gre glavna zasluga, da se je letošnja božičnica tako sijajno izvršila. Koliko truda je bilo treba, da so se otroci tako dolgih iger tako izvršno naučili. Koliko napora je stala č. sestre razvrstitev daril za tako veliko število otrok! V prvi vrsti dolžujemo hvalo č. sestri Cirili, ki je skoz cele tri tedne vodila poskušnje iger in pevske vaje, potem č. sestri prednici, ki je zelo okusno napravila za otroke-igralce potrebno obleko. Iskreno čestitamo našim č. sestram na sijajnem vspehu letošnje božičnice in jim kličemo: „Bog jih živi!“

Dopisi.

Za „Národno šolo“ v Velikovu so darovali: Pliberški krokarji po gosp. Franji Rešu 2 K. Vikar Valentin Podgore v Celovcu 5 K. Stolni kaplan Josip Hribar v Celovcu 5 kron. Župnik Šimen Greiner v Št. Jakobu pri Celovcu 20 K. Na Martinovo okrog izvršne gosi v gostoljubni reberski komendi zbrani kolavdatorji 16 K. Dr. Ivan Amšl, župnik v Vetrinju, 2 K. Marko Kaiser, mizarški mojster v Grebinju, 4 K. Iz Velinjevisi vsled izgubljene igre 80 vinarjev. Rupert Krušič iz Bilčova 2 K. Ob instalaciji č. g. župnika Franca Mariniča v Šmihelu nad Pliberkom zbrani gostje darovali so 33 K. A. in B. iz Podgore 2 K. Tomaž Cikulnik p. d. Škorjane v Mrzlivodi 2 K. Šimen Kralj p. d. Mohovnik v Hudemkaju 2 K. Jan. Nedved p. d. Golej na Krčanjah 1 K. Več č. gg. duhovnikov na sestanku v Beli peči dné 2. t. m. darovali so v prid Ciril-Metodove družbe 15 K. Mil. g. Luka Vavtžar, prošt v Dobrlivasi, 4 K. Janez Jekl, župan v Globasnici, 2 K. Lojze Hutter, kanonik v Gospišveti, 2 K. Jožef Kraut, posestnik in mlinar na Bistrici pri Pliberku, 1 K; mlinar Majdič na Prevaljah 1 K; neimovan na Prevaljah 5 K; posojilnica v Prevaljah vsled sklepa občnega zbora 20 K; Franc Treiber, župnik v Št. Rupertu pri Velikovu, 20 K; dr. Alojzij Kraut, odvetnik v Kamniku na Kranjskem, 10 K. Skupaj 176 K 80 beličev. Lepa hvala vsem darovalcem. Živeli nasledniki!

Črnčče pri Dholici. (Razno.) Dnó 13. decembra, na god svete Lucije, imamo pri cerkvi na Ravneh veliko cerkveno godovanje. Letos se je zbralo silno veliko ljudstva, ker je bilo prav lepo vreme, tudi iz sosednih občin, Gozdanj, Dvora, Št. Jurija na Strmcu, Logevasi, Škofič, Poreč, in mnogo Nemcev. Žalostno je, da se najdejo tudi tisti, ki ob takih prilikah — kradejo. Neki kramar je rekel zanjivo, da le tistega ne ukradejo, česar ne dobijo.

Št. Jakob v Rožu. (Prisrčna hvala!) Tvrdka „Gros in Comp.“ ki dela predor (tunel) skozi Rožčico, poslala je k božičnim praznikom za uboge šolarje v Št. Jakobu v Rožu župnijskemu uradu 30 kron, za kar podpisani v imenu šolarjev izreka najpristrénejšo zahvalo! Mat. Razum, župnik.

Št. Jakob v Rožu. (Kaj je na svetu vse mogoče.) Minule dni pelje kmet Kovar iz Podgrada po novi cesti v Podrožčico ter po prečji z zadnjim kolesom zadene v palico, ki je je inženir, ki je tam meril, ukazal vsaditi precej v cesto. Kovar bi se palice bil sicer mogel ogniti v breg, a je mislil, da jo bode poleg aje stoječi pomagač inženirjev odmaknil; a ta tega ni storil in palica je padla na tla ter se je prelomila na dva konca. Radi te malenkosti je inženir Kovarja tožil, češ, da je namenoma tako vozil ter nalašč zadel ob palico. K obravnavi v Rožek pa so sicer prišli zatoženec in priče, ni pa bilo tožitelja! Se je mar sramoval svojega več ko otročjega dejanja? Mi pa vprašamo: Kaj pa bi država rekla, ko bi kmetje proti njej enako postopali, kakor postopajo proti kmetu državni služabniki? Koliko veliko več vrednih dreves so toženemu kmetu in mnogim drugim ukazali posekati inženirji, ki so merili za železnico, in marsikatero drevo moralo je pasti po nepotrebnem; nihče pa lastnikov ni prašal dovoljenja in nihče jim ni plačal odškodnine! Že dve leti je minulo, ko so merili in sekali drevesca v najboljši rasti: še sedaj pa oškodovani niti vejo ne, bodejo li sploh kedaj dobili odškodnino. Upanja menda ni veliko; saj je rekel eden izmed merodajnih gospodov. Ach, die Herren, die damals gemessen haben, sind schon längst fort; die Beschädigten hätten sich früher melden sollen.“ (Oni gospodje, ki so prej merili, so že davno odšli; oškodovani bi se morali prej oglasiti). Pa saj menda, oni gospodje niso merili za se, ampak za državo in država pa vendar ni že odpotovala iz Avstrije? Tako: kmet, če ti narediš škodo, dasi še tako nezatno, poravnaj jo in bodi kaznovan; ako pa tebe oškodujejo, pa potrpi in molči, nazadnje pa — glej skozi prste!

Št. Jakob v Rožu. (Kako pa je z našo šolo?) Je že pokopana, pravijo naši nasprotniki in se že veselijo svoje zmage. Kako je pa v resnici? Pokopana še ni, in upajmo, da tudi ne bode, če tudi njeni nasprotniki rastejo, kakor gobe po dežju. Pri c. kr. deželnem šolskem совету v Celovcu je res že padla — a to smo vedeli že takoj s početka. Kedaj je še Slovenec našel pravice pri našem deželnem šolskem совету, ki rajše in hitreje izpolni željo dveh nemčurjev, kakor pa še tako opravičene zahteve 100 Slovencev? Že dvakrat je deželni šolski совет odklonil prošnjo krajnega šolskega sveta in občine Št. Jakob v Rožu, naj ne izpreminja dozdanje petrazredne šole v Št. Jakobu in je odločil, naj se šola raztrga na dva dela: v slovensko šolo, za katero je dovolil precejšnje število nemških ur na teden, in pa v tako imenovano „utrakvistično“ šolo, v katerej naj bi bil pouk večinoma nemški, slovensčine pa bi bilo samo 3 ure na teden! Na ukaz deželnega šolskega sveta je minuli teden hodil nadučitelj v Domačalah po št.-Jakobskež župniji od hiše do hiše ter je popraševal stariše, ali hočejo otroke dati v nemško ali pa v slovensko šolo. Ker je pri tem popraševanju delal celo pristranski, obetal otrokom, ki bodo šli v nemško šolo, da dobijo šolske knjige zastonj itd., je kajpak veliko večino otrok dobil za nemško šolo. Da Slovenci tega izpraševanja ne priznamo in da smo proti odločitvi deželnega šolskega sveta pri učnem ministerstvu vložili pritožbo, je umevno, in prepričani smo, da bomo zmagali mi. Saj je pri prvem glasovanju, katero je vodil sam vladni svetovalec in okrajni glavar v Beljaku, bilo 208 glasov za slovensko in 91 glasov za nemško šolo.

Libuče. (Smrt.) Dnó 12. dec. je na Ponikli preblagi „Aleškov oče“, previden s sv. zakramenti, v visoki starosti v Gospodu zaspal. Velika je bila žalost otrok, ki žalujejo po predobrem očetu, pa tudi sorodnikov in znancev, prijateljev in sosedov. Kako zelo je bil rajni oče spoštovan, pokazal je časten pogreb. Pokopal ga je preč. g. stolni korar dr. J. Sommer v spremstvu dveh pliberskih gospodov. Ko je veleč. g. stolni korar govoril ganljivo nagrobno, so se vsem solzile oči. Pokojni Aleškovi oče je bil vzgled pobožnega kristjana. Najljubša pot mu je bila v cerkev. Svojo dolgo mučno bolezen je kaj potrpežljivo prenašal. N. p. v m.!

Libuče. (Slovenski lovci.) Kakor je „Mir“ že poročal, so lov libuške občine slovenski kmetje vzeli v najem. To je tako razjarilo pliberske „purgarje“, da so se kar penili od jeze, ker so prej oni imeli ta imeniten lov v najemu. Prej so mestni gospodje kar prezirali kmetijske lovce. Rekali so: kaj potrebujemo kmetov med seboj. Zdj pa tudi kmetje ne marajo gospodov med seboj. Prav tako! Meščani so se seveda norčevali iz kmetijskih lovcev, češ: kaj bodo nerodni kmetje streljali, saj itak nikoli nič ne bodo zadeli. Toda povedati moram, da marsikateri kmetijski lovec ima bistrejše oko in spretnjšo roko, kakor marsikateri fini mestni gospodek, ki se že kar trese, če mu dolgouhi zajec leti nasproti. Zaradi tega dostikrat zadene samo zrak, ne pa zajca. Ta ti omikani mestni gospodje delali so mnogo pohujšanja, ker so ob nedeljah, ko so se ljudje k službi božji zbirali, gonili pse po potih in hodili na lov. Ob nedeljah hoditi na lov in službo božjo opuščati, to vendar ne sme biti. Toda naši slovenski lovci ne bodo posnemali mestjanov. Saj gredo ob nedeljah najprej k službi božji, potem pa na veseli lov, kjer pokajo slovenske lovske puške tako krepko, da si pliberski „purgarji“ kar ušesa mašijo. Našim kmetom lovcem, ki so tako odločni in res napredni postali, in ki delajo za vedno večjo svojo samostalnost, kličemo: le tako naprej! Živio!

Kazaze. (Naša posojilnica.) Dnó 10. mal. srpana t. l. smo sklenili za Kazaze in Priblovas ustanoviti posojilnico z omejenim delokrogom. Kot udje načelstva so bili izvoljeni: Janez Glinik, p. d. Peter v Humčah; Jurij Trunk, župnik v Kazazah, Jožef Lipuš p. d. Pižovnik v Priblovsi; Jožef Lipnik p. d. Avguštin na Brezi; Šimen Tratnik p. d. Tratnik v Kazazah, in Jožef Dobrovnik p. d. Kajzar na Metlovi. Računski pregledovalec: Šim. Mikeln, kaplan v Šmihelu in njegov namestnik: Jož. Falej p. d. Kolir v Kazazah. Zdj je posojilnica tudi že vpisana v združni register in bo pričela delovati z novim letom. Pisarna bo v farovžu v Kazazah in se bo uradovalo vsako nedeljo po popoldanski božji službi. Vloge se bodo obrestovale po 4%, posojila pa po 4½%. Kakor omenjeno, je delokrog omenjen samo le na župnijo Kazaze in na Priblovas, tako da se sosednim slovenskim zavodom ni treba bati nobene konkurence. Sploh je naš namen pred vsem ljudem dati priložnost, da se navadijo hraniti, ker marsikateri bi lahko veliko prihranil, če bi le hotel. V poljah res nimamo bogatinov, ali tem ni treba hraniti; varčni pa morajo biti vsi, ki imajo le malo, če hočejo kaj imeti in se preživiti. Slavni mož Benjamin Franklin pravi: „Če vam kdo pravi, da morete obogateti na drugi način,

kakor po pridnosti in varčnosti, ne poslušajte ga, zapeljivec je.“

Metlova. (Dragocena stelja.) Nehoté sev je nastlala na Metlovi neka žena svinjam — desetake. Imela je 4 desetake zavite v neki cunji, katera je prišla med smetje in tako pod svinje. Ko je pogrešila denar, so preiskali vse, ali zastoj; tu se spomni še nekdo, naj gredo gledat k svinjam in res, ravno so jih grizle in trgale na male kosce. Vendar pa je le od enega nekaj manjkalo, tako da je dobila žena v Celovcu vse zopet nazaj.

Globasnica. (Nova podružnica sv. Cirila in Metoda.) Dne 22. decembra se je v Globasnici ustanovila nova podružnica sv. Cirila in Metoda za Globasnico in okolico. Pristopilo je nad 30 udov, med temi dva ustanovnika. Udnine se je takoj vplačalo 72 kron. Navdušenje in zanimanje za podružnico je jako veliko. V odbor so izvoljeni sledeči gg: prvomesnik: Janez Jekl, župan; tajnik: Janez Dragasnik, kaplan; blagajnik: Jožef Konrad, posestnik v Štebnu; namestnika: France Čebul in Dragotin Harih. Če bo vlada, kar je le iz srca želeli, v kratkem potrdila pravila, namerava podružnica še pred postom napraviti veselico. Dal Bog novi podružnici veliko vspeha, naj združuje duh sv. Cirila in Metoda vse kmete v občini, da bodo trdno stali navzlic prizadevanju nasprotnikov odtujiti je slovensko-katoliški stranki.

Šmihel nad Pliberkom. (Vozna pošta.) Do 15. decembra nam je poštni sel (pot) trikrat na dan prinašal pošto s pliberškega kolodvora, sedaj smo pa toliko napredovali, da trikrat na dan drdra poštni voz iz Šmihela na kolodvor in nazaj. Želeti bi pa bilo, da bi se red nekoliko predrugačil. Ako-ravno imamo trikrat na dan pošto, vendar dobimo prvo pošto še-le ob 2. uri popoldne. Ali bi ne bilo mogoče, da bi dobivali pošto že dopoldne? Poštni voz je sicer prav majhen, a za naše potrebe bo zadostoval. Protestovati pa moramo v imenu slovenske okolice, da nosi voz samo nemški napis, in pričakujemo, da bo spoštovana naša poštarica, gospodična Neža Novak, ki vedno rada vstreže željam občinstva, v kratkem poskrbela za to, da bo voz dobil če ne samo slovenski, vsaj dvojezični napis. Čas bi že tudi bil, da bi se zopet resno potegnili za dvojezični pečat in za dvojezični napis pri poštne uradu.

Prevalje. (Razno.) Opoldansko juho za revne šolarje, katero so to zimo vpeljali dobrosrčni možje v Prevaljah in katero kuhajo tukajšnje gospé, zajema 125 otrok. Juha je jako krepka in tečna. V zimskem mrazu se kaj dobro prileže praznim želodcem revnih otrok. Saj morajo nekateri že ob šestih, pol sedmih zjutraj od doma v šolo, ter pridejo domu še-le ob petih ali pol šestih zvečer; in tako je otrok celi dan brez tople hrane! — Tudi sicer med letom dobivajo posebno otroci delavcev precej podpore: kujige, čevlje itd. Letos bodo pa napravili še posebna božična darila za otroke. Trideset otrok bo na celo novo oblečenih. Bog povrni decoljubnim srcem vse stokrat! — Tukajšnje rudarsko društvo ima že od prejšnjih časov sem glavnico 50.000 K za šolske namene.

Zahvala.

V imenu tako bogato obdarovane šolske mladine v „Národní šoli“ v Št. Rupertu pri Velikovu se najprisernejše zahvaljuje onim 101 preblagim darovateljem, katerih imena so bila v zadnjem „Miru“ objavljena in ki so nam za letošnjo božičnico poslali v denarju ogromno svôto 766 kron 20 beličev, kakor tudi vsem onim blagim dobrotnikom, ki so nam poslali darove v blagu, ter vsem kliče preiskreni „Bog plačaj“, želeč ob enem srečno ter veselo novo leto,

vodstvo „Národne šole“.

Novičar.

Na Koroškem.

Za slovensko vseučilišče je sklenil izjavo, in sicer enoglasno, — tudi krajni šolski svet v Lipi nad Vrbo. Da je storil prav, kaže to, da so znani naši „prijatelji“ ta sklep hitro razbobnali po nasprotnih listih. — Hodiški dopisnik celovške tete — Vesekdo! — se še vedno ne more pomiriti, da se je tudi ondotno občinsko predstojništvo izjavilo za slovensko vseučilišče. No, le mirno, možicelj, privaditi se boš moral že še marsikateremu dobremu sklepu vrlega občinskega predstojništva, ki te gotovo nikoli ne bo vprašalo, kaj naj ukrene v blagor občine in v korist milega národa slovenskega. — Izjave za slovensko vseučilišče je s Koroškega odposlalo vkup 51 javnih zastopov in društev.

Iz uradnega lista. Pri c. kr. okrajnem sodišču v Podkloštru je razpisano mesto uradnega sluga do dne 24. jan.

Duhovske zadeve. Č. g. stolni kaplan Jos. Hribar je imenovan za stolnega vikarja, č. g.

stolni vikar G. Weis prevzame vodstvo Jožefove tiskarne; č. g. M. Paulitsch, kaplan v Volšbergu, je prestavljen za stolnega kaplana v Celovec. — Razpisana je župnija Svinec do 31. januarja.

Osebné novice. Konceptni praktikant deželne vlade, g. Blaž Lahóvnik, je prestavljen od deželne vlade k okrajnemu glavarstvu v Celovcu. — Učitelj g. Jan. Mertlič je imenovan za meščanskega učitelja v Velikovu. — Naučni minister je imenoval za c. kr. okrajne šolske nadzornike gg.: nadučitelja Jos. Juvana v Porečah za okraj Velikovec; učitelja Jos. Böhma v Guštanju za okraj Volšberg; učitelja J. Brucka v Št. Vidu za okraj Št. Vid. Ti nadzorniki so stalno nastavljeni, ter ne bodo več poučevali v šolah, marveč opravljali samo službo kot nadzorniki. Dosedaj so nadzorovali šole po onih okrajih gg. M. Artnak, Valentinič, P. Pöschl in A. Gamper.

Smrtna kosa. V Borovljah je dne 26. dec. zjutraj nanagloma umrl ondotni zdravnik, g. Ant. Kastner, star 84 let. Porodil se je l. 1817. v Celovcu, od l. 1845. je deloval kot zdravnik v Borovljah in je kot tak slovel daleč na okrog. Leta 1888. ga je cesar odlikoval z zlatim zaslužnim križcem s krono. — Pri Humiču ob Grabštanju je dne 26. dec. umrla soproga ondotnega posestnika, gospa Uršula pl. Sternfeld, stara 80 let. N. p. v m.!

Drobiž. V Bistrici v Rožu so zasačili pet „divjih lovcev“, ki so bajé v lovu barona Helldorfa napravili za 700 kron škode. Spravili so jih za ključ v Borovlje. — Deželni odbor je 94 požarnim brambam dovolil vkup 15.600 kron podpor. — Kako in zakaj jo je moral veliki vsenemški kričar Wolf pobegniti iz državnega zbora, o tem smo svoječasno poročali. Naših Vsenemcev, ki stikajo za vsakim pregreškom katoliških duhovnikov, pa grdo početje Wolfovo prav nič ni prestrašilo. Berčinger ga povzdiguje še vedno po svojih listih in prodaja razglednice z Wolfovo podobo! In ta mož hoče Vas, slovenski kmetje, osrečiti s svojo „Bauernzeitung“-o.

Po slovenskih deželah.

Živ zgorel. Iz Vitanja na Štajerskem se poroča o naslednji grozni nesreči: Osemletni deček obč. svetnika Pavla Tišler je sedel zvečer doma pri mizi in pisal šolsko nalogo. Nakrat se je razletela petrolejska svetilka in goreči petrolej se je vlił po telesu ubozega dečka. Na dečkove klice so prihiteli domači in so skušali udušiti ogenj. Pri gašenju se je vnela obleka tudi dečkovi sestri, ki je z gorečo obleko letela na cesto. Deklica je dobila težke rane, deček je pa v pol uri vsled opeklina umrl.

Žganje umorilo 9 letnega dečka. V Renčah na Goriškem so našli na tleh mrtvega nekega 9 letnega dečka, ker se je bil napil žganja, ko je bil slučajno brez nadzorstva.

Križem sveta.

Novi avstrijski carinski tarif pride pred drž. zbor še-le v jeseni prihodnjega leta. Vlada je sicer računala, da se bo državni zbor pečal s tem vprašanjem že v bližnji spomladi, ker je upala, da bo proračunska razprava rešena še pred božičnimi prazniki; ker se pa to ni uresničilo, se premeni v tem oziru ves vladin naert. Sicer bi pa bilo v drugih razmerah tudi potem še dovolj časa, ker je skrajni rok do konca leta 1903., toda pomisliti treba, da avstrijske državnozbornske razmere niso zanesljive in da še čaka rešitve najbolj kočljivo nagodbno vprašanje. — Nemčija ne izziva drugih držav le s svojo narodnostno, marveč tudi z gospodarsko politiko. Znano je, da je izdala pruska vlada pred nekaterimi meseci neki carinski zakonski naert, ki izziva druge države in narodnosti na obrambo. Posledica te nemške prešernosti utegne biti ta, da bodo države pri sklepanju trgovinske pogodbe z Nemčijo morale biti skrajno previdne. Prvo, kar utegne nastopiti, bode to, da se umakne Rusija in

jednako tudi Avstrija od Nemčije ter zapre pot pruskim obrtnim izdelkom. Tako bode Nemčija prisiljena umakniti svoj tarif ali pa se prične brezobzirna carinska vojna na celi črti.

Slovane tlačijo. Saksonska vlada je ukazala, da smejo Čehi in Poljaki na javnih zborovanjih govoriti le v nemškem jeziku. To je nemška pravičnost, če človek ne sme niti v jeziku govoriti, v katerem hoče in se mu ljubi. Pri največjih divjakih ne izdajejo tako nasilnih ukazov. Fej!

Kako more človek postati milijonar? Časnik „Pearsons Magazin“ se je obrnil do ameriških milijonarjev z vprašanjem, kako more človek obogateti. Colis P. Huttington, ki ima v žepu 200 mil. dolarjev, je odgovoril: „V času, določenem za delo, govori le to, kar je neobhodno potrebno in na dan delaj gotovo število ur, o svojih načrtih z nikomur ne govori ali to stori, kar misliš, da je najboljši.“ — New-yorški milijonar Rossel Sedge, ki ima 330 mil. dolarjev, je odgovoril: „Mlad človek ne sme nikoli obupati in mora biti priden, štedljiv in čednost.“ — D. O. Mills svetuje: „Skrbi za zdravje, 8 ur spavaj, 12 ur delaj in kratkočasi se tako, da to zdravju ne škoduje. Od vsakih zasluženih 10 dolarjev, zahrani 1 dolar, ali pametno!“ — John Wanenoker svetuje: „Vsako delo izvrši vestno, odločno in do kraja. Bodi čistiželjen in pameten!“

Tržne cene.

V Celovcu, dne 24. decembra 1901.

Ime blaga	na birne		na hektolitru		Prignalo se je
	K	v	K	v	
pšenica . . .	10	60	17	10	— bik
rž . . .	9	14	15	75	— pitane vole
ječmen . . .	—	—	—	—	— vprežnih volov
oves . . .	5	30	15	58	— junca
turšica . . .	6	65	11	87	— 2 kravi
pšeno . . .	14	—	22	22	— telica
proso . . .	—	—	—	—	— 28 pitanih svinj
fižol, rudeč . .	—	—	—	—	— 30 prascev
krompir . . .	2	—	4	44	
ajda . . .	6	60	13	20	

Sladko seno je meterski cent po — K — v do — K — v, kislo seno po 4 K 80 v do 5 K 80 v, slama po 3 K 60 v do 4 K 20 v.

Sejmovi meseca januarja. Dne 13. Beljak, Pliberk; 20. Št. Vid; 25. Št. Pavel.

Loterijske številke od 28. decembra 1901.

Linc 60 62 17 31 38

Trst 17 22 6 19

Srečno in veselo v vsem blagim področju v Celovcu udani odbor.

Slovenskim rodoljubom iz dežele in sosednih slovenskih pokrajin, ki dohajajo po opravkih v Celovec, naznanjamo, da se celovski Slovenci shajajo vsako sredo ob 1/2 8. uri zvečer v gostilnici hotela „pri Sandwirt-u“, kjer imajo odmenjeno svojo „klubovo sobo“, tretja vrata (t. j. druga soba) pri vhodu na desno. — Slovenski gosti so nam vsikdar dobro došli!

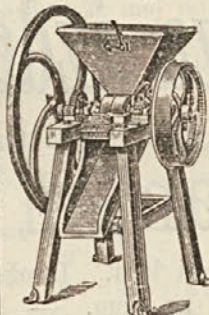
NAZNANILA.

Kovačnica

s kuhinjo in dvema sobama, na lepem kraju pri farni cerkvi v Domačalah in ob občinskem potu ležeča, se dá za več let v najem. Več pové Janez Šturm p. d. Nemeč v Hovčah, pošta in železniška postaja Podravlje (Föderlach) na Koroškem.

Najnovejši stroji za prirejanje krme

za zimsko krmljenje po hlevih.

Rezalnica za rezanico in krmo, s patentovanimi podlogami za mažo; tečejo jako lahko in prihrani se moči do okrog 40%; rezalnica za repo in krompir (repico); mlinci za robkanje in mečkanje; parnice za živinsko krmo, premakljive kotlaste štedilne peči z emalliranimi in neemalliranimi vložnimi kotli, stoječe ali premakljive, za kuhanje in parenje živinske krme, repice, za mnoge gospodarske namene itd.; nadalje: robkalnice za koruzo, čistilnice za žito, čistilne stroje trijerje, stiskalnice za seno in slamo, na ročno gonjo, stoječe ali na kolesih, mlatilnice, gepeljne, železne pluge, valjarje, brane.

Najboljši sejalni stroji „AGRIKOLA“ brez preminjalnih koles za vsako seme, za hribe in ravnino.

Samo-delujoče, patentovane škropilnice za uničenje grenkuljice, škodljivcev na sadnem drevju in peronosperie iz deluje in pošilja v najnovejši, priznani izvrstni sestavi

PH. MAYFARTH in sođr.

C. kr. izklj. priv. tovarna za kmetijske stroje, livarne in fužine na par, na Dunaju, II/1, Taborstrasse 71.

Odlikovana z čez 400 zlatimi, srebrnimi in bronastimi kolajnami.

Ilustrovani ceniki in mnoga priznalna pisma zastoj. — Zastopniki in prekupci se sprejmejo.

Dopisuje se tudi v slovenskem jeziku.

Mladenič,

vešč slovenskega in nemškega jezika v besedi in pisavi, spreten stenograf, kateri je več let deloval v odvetniški pisarni, želi nastopiti službo občinskega tajnika v kraju na Koroškem, kjer bi uradoval tudi pri kaki posojilnici. Nastop takoj ali po dogovoru. Naslov pové uredništvo „Mira“.

Na prodaj je

na Gorenjskem v jako prijetni vasi, kamor dohaja mnogo tujcev. **Hiša z velikim sadnim vrtom.** Hiša obstoji iz lepega stanovanja, ima stope in kovačnico z dobro vodno močjo, katera se dá vsled svoje krepke moči porabiti za vsako drugo podjetje. Odda se pod ugodnimi pogoji tudi v najem. Natančneje poizvé se pri Vinko Hudoverniku v Radovljici na Gorenjskem.

Učenca

sprejme takoj v svojo trgovino

Peter Merlin,

„pri zlati krogli“ v Celovcu.

Čevljarski in krojaški učence

se takoj sprejmeta. Več pové gosp. Tomaž Ball, čevljar v Šmohoru na Koroškem.

Svojo zalogo devocijonalij,

kakor roženvencev, križcev, podobie, molitvenikov itd. priporoča **Miha Grafenauer**, mežnar in prodajalec pri Sv. Križu na Peravi pri Beljaku; posebno se priporoča velečastitim gospodom za čas sv. misijonov.

Jako važno

za boleajoče na želodcu!

Pomanjkanje teka, bolečine in slabost želodca, slabost ter glavobol vsled slabe prebaviljanja, slabo prebavljanje itd.

Brady-eve (intranjujejo takoj znane) **želodčne kapljice.**

Dobivajo se v vseh lekarnah.

Na tisoče zahvalnih in priznalnih pism.

Jedna steklenica z navodilom 40 kr., dvojna steklenica 70 kr. Glavni razpošiljatelj: **C. Brady**, lekarna „Hogerskemu kralju“, Dunaj I.

Pred ponaredbami se svari. Prave marijinoceljske želodčne kapljice morajo imeti varstveno znamko in podpis: **C. Brady**.

Slovenci! Podpirajte družbo sv. Cirila in Metoda!

Kot prava
dobrota
in potreba za vsako družino se
izkazuje vsak dan bolj uporaba

Kathreiner-Kneippove sladne kave.

Nobena skrbna gospodinja naj se ne pomišlja dalje uvesti to tečno in zdravo pijačo.

Ni čistejše primesi in boljšega nadomestila za zrnato kavo, kjer je ta zdravniško prepovedana.

Kathreiner-Kneippova sladna kava se dobiva pristna samo v izvornih zavojčkih z varstveno znamko »župnik Kneipp«. Odprto odtehtana ali drugače zavita kava ni nikoli

Kathreinerjeva.

Srčno voščilo

k

novemu letu!

Novo leto mi daje zaželjeno priložnost, se vsem svojim prijateljem in znancem po tem potu za meni izkazano naklonjenost najtopleje zahvaliti, proseč jih, da mi blagovolijo isto ohraniti tudi še nadalje.

Z odličnim spoštovanjem

Pavel Rebič,

v Celovcu, Südbahngürtel šte. 10.,

pooblaščen zastopnik e. k. izj. priv. tovarne kmetijskih strojev **Ph. Mayfarth** in dr. na Dunaju.

Prvo ljubljansko podjetje za izdelovanje fornirja!

Spoštovanim podjetnikom mizarstva, trgovcem s fornirjem in gg. mizarjem ter kolarjem naznanjam, da sem pričel

Z rezanjem in žaganjem fornirja,

kojega imam v zalogi izredno veliko množino, vseh vrst in kakovosti lesa. Izrežem in izžagam ter dobro sparim tudi dopeljane hlode na fornir po nizki ceni ter popolnoma suhega odpošljem na dom. — Izdelujem tudi gladke, fino profilirane lajste vseh vrst in oblik ter priporočam novo podjetje v obilna naročila, katera natančno in točno izvršujem.

S spoštovanjem

Ivan Zakotnik, tesarski mojster v Ljubljani.